

Sygn. akt V CSK 355/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa S. K. i W. sp. z o.o. w K.
przeciwko Skarbowi Państwa-Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe-
Nadleśnictwo Zdroje
o zapłatę
oraz z powództwa wzajemnego Skarbu Państwa - Państwowe Gospodarstwo
Leśne Lasy Państwowe - Nadleśnictwo Zdroje
przeciwko S. K. i W. sp. z o.o. w K.
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej (powoda wzajemnego)
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 10 marca 2015 r., sygn. akt I ACa 1682/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz powodów (pозwanych
wzajemnie) po 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a takim jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Skarżący jako istotne zagadnienie wskazał wątpliwość, czy przed dniem 25 grudnia 2014 r., jeżeli z zachowania strony zobowiązanej do spełnienia świadczenia wynikało, że świadczenia nie spełni, druga strona mogła odstąpić od umowy przed nadejściem wyznaczonego dodatkowego terminu spełnienia

świadczenia. Wbrew wywodom skarżącego, zagadnienie to nie jest nowe, a powoływanie daty 25 grudnia 2014 r. nie ma w sprawie znaczenia, skoro Sąd Apelacyjny nie stosował art. 492¹ k.c., który w tym dniu wszedł w życie. Kwestią zaś uprawnienia strony do odstąpienia od umowy bez wyznaczania dodatkowego terminu spełnienia świadczenia (art. 491 § 1 k.c.) Sąd Najwyższy zajmował się kilkakrotnie, na co zresztą wskazywał skarżący w swych wywodach. Na wstępie stwierdzono, że celem rozpoznania skargi kasacyjnej nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie wykładni czy stosowania prawa w każdej indywidualnej sprawie, a do tego w istocie musiałaby się sprowadzić rola Sądu Najwyższego w sprawie niniejszej.

Potrzeba dokonania wykładni art. 491 k.c. również nie została wystarczająco wykazana. Sam fakt występowania różnych opinii w piśmiennictwie prawniczym nie przemawia za jej istnieniem, skoro Sąd Najwyższy wyjaśniał, że „*niezbędną przesłanką umownego zastrzeżenia prawa odstąpienia od umowy jest określenie terminu, w którym strony mogą z tego prawa skorzystać*”. Wyraźnie wskazał, że „*do skutecznego wykonania ustawowego uprawnienia do odstąpienia od umowy przewidzianego w art. 491 § 1 i 2 k.c. konieczne jest wyznaczenie drugiej stronie dodatkowego terminu do wykonania zobowiązania z umowy wzajemnej z jednoczesnym zagrożeniem odstąpienia od umowy w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu.*” (por. wyrok SN z dnia 5 kwietnia 2013 r., sygn. akt III CSK 62/13). W postanowieniu SN z dnia 20 marca 2014 r., sygn. akt I CSK 404/13 wskazał, że „*uprawnienie do odstąpienia od umowy wzajemnej bez wyznaczenia dodatkowego terminu na spełnienie świadczenia, a zatem bez swoistego "ostrzeżenia" dłużnika, dopuszczalne jest tylko w ściśle określonych w art. 492 k.c. przypadkach*”. Podobnie wypowiadał się także w innych orzeczeniach. Powoływanie orzeczeń sądów powszechnych wymagałoby wyjaśnienia, w jakim stanie faktycznym zostały wydane i wykazania, na ile te stany faktyczne różnią się od ustaleń, na podstawie których orzekał Sąd Najwyższy. Bez tego nie można stwierdzić, czy orzecznictwo sądów powszechnych odbiega od linii orzeczniczej Sądu Najwyższego. Skoro wykładnia przepisu została przez Sąd Najwyższy dokonana, a w skardze kasacyjnej zaś skarżący nie

powoływał się na przesłankę określoną w art. 398 § 1 pkt 4 k.p.c., brak podstaw do przyjęcia skargi do rozpoznania.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.